

КОТИ-БІЖЕНЦІ

Жанр: Кототерапія

Жіночі: 2

Чоловічі: 2

Кошеня на ім'я Персик загубився і потрапив до незвичайного Котячого клубу де живуть “коти-біженці”... І як би сильно Персик не хотів додому, відтепер, він один з них. Як взяти себе в лапи і перестати панікувати? Як замість того аби постійно нюняти - навчитись допомагати і підтримувати інших? Про це добре знають відважна кішка Маруся, невгамовна киця Буся та самовпевнений котан Микола.

Мета казки про котів-біженців є - у доступний для дітей спосіб пояснити як можна боротися з нетиповими обставинами, які фактично перевернули життя догори дригом і при цьому не впадати у відчай.

Контакти:

filmmary.sm@gmail.com

tymoshenko.ludmyla@gmail.com

Людмила Тимошенко, Марина Смілянець

“КОТИ-БІЖЕНЦІ”

кототерапія для дітей та дорослих

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Персик - руденьке кошеня

Маруся - кішка-волонтерка

Буся - весела киця на інвалідному візочку
Микола - модний і зухвалий породистий кіт

Увертюра

Темно. Нічого не видно. Лише чути жалюгідне нявчання кошеняти. На сцені з'являється пляма світла. Вона висвітлює рудого брудного кошеня Персика. У першій частині увертюри Персик і Микола розмовляють епічно, як герої грецьких трагедій, аж поки не вступає Маруся.

Персик намагається піти то в один бік, то в інший, пляма світла рухається за ним, але ми розуміємо, що Персик блукає у темряві.

Персик: Чому навколо темно так? І де я є? Чому все так змінилося раптово? Я тільки звик до того, що чудово все кругом. І дівчинка моя мені за вухом чеше перед сном. І іграшки дарує... І загортає в плед. Аж раптом...

Раптом Персик врізається в якусь перешкуду і на нього зверху виливається вода. Персик стає мокрий. Починає жалюгідно обрушуватися. Десь збоку чути хіхикання. Ще одна світла пляма висвітлює кота Миколу.

Микола: Ну от! Нарешті хтось помився. Бо запашок такий, що думав - не засну.

Микола махає біля носа, мовляв, смердить.

Персик: Ти хто?

Микола: Я той, хто любить гарні запахи і найдорожчий корм.

Персик: А де я?

Микола: Ти там, де я кажу тобі де твоє місце.

Персик: І де ж воно?

Микола: Десь біля смітника, що пахне так як ти.

Персик: Хіба я пахну як смітник?

Микола: Ти пахнеш як смітник, в який поклали протухшу рибу, яка протухла ще позавчора.

Персик намагається себе понюхати, аж раптом запалюється ще одна пляма і висвітлює Марусю.

Маруся: Миколо, закругляйся. Хіба не бачиш - це дитина.

Микола: Доволі надоїдлива. Спати не дає.

Микола позіхає, Маруся потягується і спригує звідкись зверху, пляма прямує за нею. Маруся підходить до Персика, намагається його обнюхати, Персик задкує, йому лячно.

Маруся: Не бійся, хвостику. Микола багато говорить, але шкоди від його слів, як від поламаного крану, який капає. Дратує, але можна звикнути.

Персик: Колись я жив в підвалі і там постійно капала вода. Я міг напитися. Це були звуки життя: кап-кап. А потім в будиночку, куди мене забрала моя дівчинка, на стіні висіла дивна річ, вона видавала схожі звуки: тік-так.

Микола: Господи, ще один дурачок на нашу голову!

Маруся: Припини, він же дитина!

Микола: Маааау! Мені достатньо нашої Бусі!

Буся (ПК): Хто назвав моє ім'я? Хто мене кликав? Мьяяяяу!

З'являється світла пляма, яка висвітлює кішку Бусю - вона на інвалідному візочку. Рішуче прямує у бік Марусі з Персиком, світла пляма рухається за нею. Ледве не збиває їх, вони лише встигають відскочити у різні боки.

Буся: Мьяяяу! Тут хтось новенький? Хтось такий маленький? Хтось такий руденький?

Буся прямує до Персика. Персик втуляється у стіну. Буся простягає до нього лапи.

Персик: Хто ви всі такі?

Усі хором: Ми коти-біженці!

Запалюється світло.

Історія Персика

Персик: А хто такі “біженці”?

Коти переглядаються між собою здивовано. Навколо типовий інтер’єр котячої перетримки.

Маруся: Це коти, яким довелося поїхати зі свого дому, бо у дім прийшла БІДА...

Буся: Якщо ти зустрів кота-біженця або собачку-біженця, або навіть біженця-ігуану - неважливо, ти маєш їх підтримати і запропонувати чимось допомогти.

Микола (монотонно, як зазубрений вірш): А якщо ти сам кіт-біженець, то поведь себе так аби іншим не було за тебе соромно.

Усі хором, крім Персика: Будь ввічливим і вдячним.

Маруся: Отакі прості правила. Вітаємо тебе у нашій дружній компанії!

Микола: Ой, давайте без перебільшень. Така собі компанія...

Буся: То що? Тобі потрібна якась допомога? Ти тепер теж, кіт-біженець...

Персик: Я? Я не хочу бути котом-біженцем... Я додому хочу.

Микола: Ні хто не хоче бути біженцем.

Буся: Усі додому хочуть.

Маруся: Але доведеться звикати, бо... *(не встигає договорити)*

Персик: Я не хочу ні до чого звикати. Я вже стомився звикати...

Микола: Ти диви, таке мале, а вже стомився.

Маруся: То як тебе звати, руденький?

Персик: Персик... Це ім'я мені дала Софійка...

Буся: Хто така Софійка?

Персик: Моя найкраща у світі дівчинка. Саме вона забрала мене з підвалу.

Ми жили з нею спокійно та щасливо у нашому домі, аж раптом, якось вранці, я прокинувся від того що вся родина бігає по квартирі і збирає речі... А за вікном страшний дивний звук “ВУУ-ВУУУ-ВУУУ”... *(коти лякаються)*

Маруся: Без паніки! Це просто сирена, яка сповіщає: потрібно перейти в безпечне місце або укриття. Це зовсім не означає, що станеться щось погане, це просто попередження, що потрібно бути обережними.

Микола: Ненавиджу сирену.

Буся з цікавістю тупиться до Персика

Буся: А що було далі?

Персик: Софійка плакала, а я забився в куток і шипів, бо взагалі нічого не розумів...

Маруся: Ех, якби ми познайомились раніше, ти б знав, що мав підтримати свою Софійку, сісти на ручки, муркотіти... А ти, що?

Персик: А потім мене посадили у переноску...

Микола: Ненавиджу переноску. В ній мене возили до ветеринара і він робив уколи... Досі болить, як згадаю.

Буся: Микола, не перебивай!

Персик: А потім ми приїхали у дивне місце, там було багато людей, котів, собак, всі чогось чекали... А потім приїхала вона... Величезна страшна махіна "ЧУХ-ЧУХ"

Микола: Будь-ласка, давай без цих бридких звуків...

Персик: Всі почали у неї заходити... І ми теж...

Микола: Це потяг, дурнику... Ненавиджу потяг.

Маруся: Але щоб доїхати до місця де знаходиться безпека - потрібно сісти у потяг... і спробувати бути терплячим.

Персик: І той потяг... Він загудів, а потім на мене почала гарчати собака...

Микола: Ненавиджу собак.

Буся: Велика, зубаста?

Персик: Ні, навіть трохи менша за тебе, але гарчала неприємно... Я почав підстрибувати... Софійка не втримала переноску, та впала, відкрилася і я вибіг...

Микола: Ну, диви на нього! Сам втік, а тепер нюняє.

Буся: Микола, перестань! Він же злякався...

Персик: Мені було так страшно, я навіть не розумів куди біжу...

Маруся: От саме для того аби не виникало таких ситуацій я проводжу наші уроки!

Микола: Які ще нікому не допомогли...

Маруся: Бо ти просто не вмієш уважно слухати!

Буся: А далі?

Персик: А далі я забився під лавку, а звідти мене дістала якась незнайома жінка... Вона закинула мене у велику коробку, де були інші кошенята... Вони всі кричали і я кричав. А потім я заснув... Прокинувся вже тут...

Буся: Ну, Персику, тепер можеш розслабитися, ти в безпеці... Тут тебе ніхто не образить...

Персик: Але це не мій дім...

Микола: Ой, ну тільки не починай знов нюняти...

Пісня Персика:

Я так сильно хочу додому...

Де мені все знайомо

Що не дивлячись на втому -

Я б пішки туди пішов

Що не дивлячись на втому -

Я б пішки туди пішов...

Бо у домі живе моя дівчинка

Найдобріша на світі дівчинка

А в куточку стоїть моя мисочка

Де я не доїв свій корм...

А в куточку стоїть моя мисочка

Де я не доїв свій корм...

І стоїть у кімнаті будиночок

Найкращий у світі будиночок

Де вкладаюся я калачиком

І міцно солодко сплю...

Де вкладаюся я калачиком

І міцно солодко сплю...

Я так сильно хочу додому...

Де мені все знайомо

Що не дивлячись на втому -

Я б пішки туди пішов...

Буся: Яка сумна історія...

Микола: Не героїчна одним словом.

Буся: Не слухай його.

Микола дістає свій смартфон і починає записувати сторіз

Микола: Добридень мої кицьки! З вами знову Микола! І як завжди чудові новини. Сьогодні я врятував від голодної смерті ще одного нещасного...

Починає тулитися до Персика, щоб він теж попав у камеру.

Микола: Малий, скажи пару слів вдячності для мого М'яуграму...

Персик розгублено кліпає очима.

Персик: Няу.

Маруся: Микола, припини! Лиши Персика у спокої!

Микола: Пока-пока мої кицьки!

Микола перестає записувати.

Микола: Блін, чого ви завжди псуєте мені ефір? Не треба знецінювати мій вклад у нашу спільну справу...

Персик розглядається навколо

Персик: А що це за місце?

Маруся: Котячий клуб...

Персик: Котячий клуб?

Микола: Кажу ж тобі придумай, якусь нормальну назву Котячий клуб “У МИКОЛИ”, наприклад...

Маруся: До чого тут твоє ім'я? Тебе скоро заберуть додому! Це я тут майже увесь час...

Микола: Ну да, і через те, що ти тут весь час, ти б хотіла, щоб клуб назвали “У Марусі”.

Маруся: Як тобі не соромно! Мені все рівно як називається наш клуб! А весь час я тут, бо мій господар Петро захищає наш дім від великої БІДИ! Робить все, щоб усі коти і кошенята почувалися у безпеці! І поки він це робить, я можу допомогти таким, як.. як.. як Персик!

Персик: І ти мені допоможеш знайти Софійку?

Маруся: Е-е-е-е... М-м-м-м... Я тобі допоможу адаптуватися тут, поки Софійка тебе не знайде.

Персик: А вона мене знайде?

Микола: Як не вона, то хтось інший. Якщо тебе добре відмити...

Персик: Ні... Я не хочу до інших... Мені потрібно до моєї Софійки! Я мушу її знайти!

Маруся: Персику, ти не можеш отак просто звідси піти!

Микола: Яке смішне...

Персик: Раптом мене звідси ніхто не забере! Раптом я залишусь тут назавжди!

Персик хапається за Бусю і починає її трясти. Буся залякла і здається у неї починає теж історіка.

Буся: Аааа...

Маруся: О, ні... Знов починається...

Микола: Я цього не витримаю...

Буся починає їздити на своїх колесах, крутиться і верещати.

Буся: Нас ніхто не забере!!! Аааа!!! Не забере!!!

Маруся: Буся, заспокойся! Тебе завжди забирають, ти ж знаєш... Твоя Катруся прийде в п'ятницю ввечері! О 19:00, як завжди!

Буся: Ніхто не забере!!!

Буся починає їздити хаотично, натикатися на стіни... Микола та Маруся переглянувшись і тяжко видихнув беруть візок і везуть Бусю до вольєру, де і зачиняють... Маруся та Микола з докором дивляться на Персика. Персик притих...

Персик: Я ж не знав...

Історія Бусі

Маруся, Персик і Микола стоять перед кліткою з Бусею. Буся б'ється інвалідним візком об стіну і тихенько виє сигнал "повітряної тривоги".

Микола: Я хоч дуже благородний і породистий кіт, але цього звуку не витримую. В мене теж нервішки.

Маруся: Буся, Бусічка, ану поглянь на мене. У мене для тебе щось є.

Маруся дістає звідкись котячий смаколик, трясе перед кліткою.

Микола: Ну раз вона не хочу віддай його мені.

Буся продовжує битися і гудіти. Микола намагається забрати смаколик, але Маруся не віддає.

Персик затуляє вуха.

Персик: Я ж не знав. Я ж не знав, що вона така...

Маруся: Яка це така?

Персик: Ну... дивна...

Микола (приречено заковчує очі): У-у-у-у...

Маруся: В сенсі, дивна? Ну і що, що замість лап колеса - вона навіть спритніша за тебе!

Персик: Я не те мав на увазі. Я хотів сказати, що в неї з головою цей... Як його...

Микола: У-у-у-у...

Маруся: В сенсі з головою? Ти хоч знаєш, що вона пережила?

Персик: Ні, не знаю.

Маруся: Ну то як не знаєш навіщо так говориш.

Микола: Маруся, давай не цей-во... Ти ж сама казала: він - дитина.

Маруся: Запам'ятай, хвостик, немає "дивних" котів... Вона просто не така, як ти. У кожного свої особливості.

Микола: Не така. Пахне краще.

Персик: Я просто впав в брудну калюжу, а так я пахну добре.

Починає хлюпати носом. Маруся дає йому смаколик.

Маруся: Ось і Буся, зазвичай, так себе не поводить.

Микола: Ну-у-у-у, я б так не сказав...

Буся припиняє стукатися об стіну і гудіти, підкатує до Марусі Персика і Миколи.

Буся: Що це так смачненько пахне?

Персик протягує їй смаколик. Буся бере і починає хрумтіти.

Маруся: Ну от бачиш. Все минулося.

Маруся відкриває клітку, Буся викатує на волю.

Буся (співає весело):

Одного дня, колись давно

На смітнику лежала Буся

Хтось викинув її в вікно

Але вода з мене як з гуся

Моє життя неначе сон

Загадковий і цікавий

Погляньте всі на мій фасон

Відтоді стала я кульгава

Мої задні лапи це - колеса

І рухи як атракціон

Передні як у Геркулеса
Ваша Буся - чемпіон!

Буся поки співає, вправно “колесить” по приміщенню, виробляє всілякі трюки.

Персик: Ого, як ти вмієш, нічого собі.

Буся: Застрибуй до мене!

Персик всідається на коліна до Бусі, вона починає його катати

Буся:

Добрі руки підбрали
З пипетки Бусю годували
Ковдрою відігрівали
Лікували і чесали
Одного дня колись давно
Як добре, що у те вікно
В смітник летіла саме Буся
Де знайшла її Катруся

Мої задні лапи це - колеса
І рухи як атракціон
Передні як у Геркулеса
Ваша Буся - чемпіон!

Маруся і Микола зі нудьгуючими мордами підтанцьовують (видно, що вони вже чули цю пісню)

Персик: Тебе правда викинули на смітник?

Буся: Кого?

Персик: Ну, ти ж щойно співала...

Буся: Я - співала?

Маруся (переводить тему): Е-е-е, а давайте влаштуємо пікнік? Вже ранок на вулиці, а ми ще нічого не снідали.

Персик: А звідки ти знаєш, що вже ранок? Тут же немає вікон, у які співають ранкові пташки? Навіть, коли я жив у підвалі, чув їх.

Микола: Ранок починається тоді, коли в тебе починає в животі урчати. От як в мене зараз, наприклад.

Буся: От коли я жила у підвалі, туди нічого крім звуків повітряної тривоги не долітало.

Персик: Ти теж жила у підвалі?

Маруся: Кожен з нас, хвостіку, жив у підвалі. Тому ми і коти-біженці, бо наші власники перевезли нас у безпечне місце, аби ми не жили у підвалі.

Микола: А я під час повітряних тривог спускався не у підвал, а у справжнє бомбосховище. Підвал - це не надійне укриття.

Маруся: Кому як повезло.

Микола: Мені повезло ще задовго до народження. Моя мама має шість титулів, а тато - вісім.

Буся: І як ті титули допомогли тобі у бомбосховищі?

Микола: Е-е-е-е. Так що там на рахунок пікніка? Мій живіт мені підказує, що не сніданок має бути, а вже обід!

Персик: Моя Софійка не спускала мене у підвал, бо я там народився. Навпаки - вона забрала мене звідти додому.

Маруся: Ну це інше. А потім, напевно, твоя Софійка одразу вирішила повезти тебе у надійне місце... Подалі від біди.

Персик: Якої біди?

Буся: А якої біди?

Микола: У-у-у-у.

Персик: Це що, значить, я ще довго не побачу своєї дівчинки?

Буся: Якої дівчинки?

Микола: У-у-у-у.

Персик, Моєї Софійки.

Буся: А де моя Катруся?

Микола: У-у-у-у. Ще не скоро я поїм...

Персик починає плакати, Буся приєднується до нього.

Історія Марусі

Маруся: Персик, твій поганий настрій не дуже добре впливає на атмосферу клубу... Так не має бути. Візьми себе в лапи!

Персик: Але я не знаю, як...

Маруся: То бери приклад з мене...

Пісня Марусі

*Бути завжди в душі -
це в стилі Марусі
Нічого не боятись -
до справи хутко братись*

*Де, що треба - організувати
Лап ніколи не опускаєти
Вірити в себе і свої сили
Гнати подалі сумні мотиви*

*Бути кішкою - антистрес
Якій заздрить кожен пес
Муркотіння, кігті, грація
Маруся завжди має рацію!*

Все зрозумів?

Персик: Ага...

Маруся: Зараз почнемо наш корисний урок! Найкращий спосіб відволіктися від проблем - підтримати інших!

Маруся починає налаштовуватися - робити розминку.

Буся: Маруся приклад для нас усіх... Хочу бути як Маруся!

Персик: Вона така смілива... Як їй це вдається?

Буся: Нууууу (*не встигає договорити*)...

Микола: Вона просто хороша актриса... Я так думаю.

Маруся: О, Микола, дивно чути від тебе компліменти.

Микола: Це був не комплімент.

Буся: Господарь Марусі Петро - справжній герой... І хоч вона за нього дуже хвилюється і сильно сумує, але намагається бути такою як і він.

Микола: А я думаю, вона просто любить усіма командувати.

Маруся: Микола, а тобі лише б полялякати. І так, почнемо наше заняття... Якщо нам або комусь з наших друзів дуже сумно і ми хочемо додому? Що робити!?

Буся: Треба думати про щось хороше!

Маруся: Правильно! Ми можемо пофантазувати, що ми зробимо в першу чергу коли повернемося додому! От я, наприклад - залізу на своє улюблене вікно, буду дивитися на місто і рахувати горобців!

Буся: А я буду ганяти по квартирі як навіжена і нюхати всі речі за якими так скучила...Персик, а ти!?

Персик: А я... А я... Навіть не знаю...

Микола: А я - поїм!

Буся: Микола, ти це і так робиш постійно...

Микола: Але одна справа їсти тут, а зовсім інша - вдома... Вдома завжди смачніше.

Усі хором: Ех...

Персик: Ну от... Знову хочеться плакати.

Маруся: А знаєш, що!?! Якщо хочеться плакати - плач. Деколи не потрібно утримувати своїх емоцій! Це не корисно...

Микола: Ой, тільки не це... *(затуляє вуха)*

Персик: *(намагається заплакати)* Щось не виходить.

Буся: Ну це завжди так - коли просять, то не виходить. Воно само має якось плакатися.

Раптом на здивування усім починає плакати Маруся.

Микола: Маруся, ти чого?

Маруся тікає до переноски, зачиняється і починає плакати ще дужче.

Персик: Може їй допомогти?

Буся: Стояти! Треба просто почекати...

Микола: Оце так поворот... Принесу водички...

Маруся виплакалась і повертається до всіх. Микола проносить стакан з водою - всі думають, що для Марусі, але він випиває сам.

Буся: Маруся, треба трохи подихати. Згадай як ти нас вчила...

Треба сісти рівенько... Вдихаємо і рахуємо...

Микола: Один, два, три, чотири...

Буся: Видихаємо...

Микола: Один, два, три, чотири...

Буся: Персик, не спи!

Персик: Я не розумію!

Буся: Уяви, що у тебе на долоні метелик, він змерз і тобі потрібно його зігріти... Дихаємо на метика... Ось так...

Персик починає дихати з усіма. Маруся до них приєднується.

Маруся: Молодці, не даремно, я витратила стільки часу аби чомусь вас навчити...

Микола: О, вчителька повернулася.

Буся: І Персик, тепер буде знати що робити, якщо раптом зустрине таке ж перелякане кошеня як сам...

Микола: Ну що, Маруся? Як ти?

Маруся: Поплакала і стало набагато легше.

Микола: Ну от і прекрасно!

Микола дістає мобільний.

Микола: Ого, моя сторіз в М'яуграмі про Порятуюнок Персика набрала вже п'ятнадцять тисяч лайків! Зараз зробимо ще одну.

Починає знімати відос.

Микола: ДобрИдень мої кицьки! З вами знову ваш Микола! Чудові новини - у нашому Котячому клубі щойно відбувся черговий порятуюнок!

Тулиться до Марусі, щоб вона

потрапила у камеру. Маруся відвертає заплакану морду.

Персик: Слухай, напевно не треба зараз її знімати?

Микола: Слухай, невдячний бруднуля, там в коментарях моїх підписників вже багато бажаючих тебе забрати.

Персик: І Софійка?

Микола заглядає в телефон.

Микола: Ні, Софійки немає. Але є, наприклад одна літня пані з Нью-Йорка. Пані Матильда. Передай Пані Матильді вітання!

Микола починає тулитися до Персика, аби він потрапив разом з ним у камеру.

Персик: Не хочу до пані Матильди!

Микола виключає камеру.

Микола: Блін, чого ви всі заважаєте робити мені мою роботу? Мої кицьки чекають хороших новин!

Буся: Твої кицьки почекають.

Маруся: Тим більше, ні я, ні Персик не давали тобі дозвіл робити з нас новину.

Микола: В мене знаєш скільки підписників? Знаєш скільки би котів про тебе дізналися? Сама себе обкрадаєш...

Маруся: Мені і без популярності добре живеться.

Микола: Яке нудне життя... Без популярності, та ще й без породи...

Буся: А це тут до чого?

Микола: Вирвалосьь.

Історія Миколи

Усі дивляться на Миколу.

Микола: А може і не вирвалосьь.

Маруся: І що ти хочеш цим сказати?

Пісня Миколи

Хочеш жити фантастично?
І вживати найкращий корм?
Поглянь на світ реалістично
І все для тебе буде норм

Даруйте, як це патетично:
Але скажу тобі - понад усе
Успіх - це річ генетична
Вона вдачу тобі принесе:

Всі знають якого ти роду
І щастя у тебе в руці
Якщо маєш гарну породу
Купайся як сир в молоці!

Персик: А що воно таке - порода?

Маруся: Це Миколина єдина радість у житті.

Микола: Це, малий, коли ти маєш документ і тебе возять по виставках, де ти отримуєш медалі і нагороди.

Маруся: Медалі і нагороди потрібно заслужити. Як це робить мій Петро. Він захищає наше місто від БІДИ.

Микола: Можна заслужити гарними вухами і довгим хвостом. Мені вони дісталися від моїх титулованих мами і тата.

Буся: А за мої колеса дають медалі?

Микола: Ти документ маєш?

Буся: На шо?

Микола: На колеса.

Буся: Не знаю.. Треба спитати у Катрусі.

Маруся: Микола, як тобі не соромно?

Микола: Чомусь не соромно. А має бути?

Буся: Поїду пошукаю документи.

Буся починає їздити і заглядати в усі шафки і шухдяди, співає під ніс приспів з миколиної пісні. Персик і Маруся з осудом дивляться на Миколу. Микола зухвало дістає телефон, щоб зняти відос.

Микола: Ну, що мої кицьки...

Маруся: Тільки спробуй!

Маруся піднімає лапу, випускає кігті.

Микола (ховає телефон): Тихо, тихо. Якись всі агресивні. Бач, малий, що робиться?

Персик: Мене моя Софійка без документів з підвалу забрала.

Маруся: І мене мій Петро взяв у непородистих батьків.

Буся зупиняється.

Буся: Стоп. Мене ж теж підібрали на смітнику. Які там можуть бути медалі?

Маруся: Отож.

Буся: Що ж це виходить? Мене моя Катруся любить просто так?

Маруся: Авжеж!

Буся: А Персика?

Маруся: І Персика.

Буся: А тебе?

Маруся: І мене.

Буся: Тоді виходить, якщо ми всі без документів і медалей, а нас усе одно люблять... То тоді нашого Миколу його Анжела любить тільки тому, що він породистий?

Микола: Е-е-е-е. Ну, не лише...

Буся: А за що?

Микола: Ну ще я страшенно красивий.

Маруся: А ще?

Микола: Ну, ще я розумний.

Буся: А звідки вона знає, що ти розумний?

Микола: Ну, коли вона приходить, то я її зустрічаю.

Буся: Тю. А ще?

Микола: А ще, коли в неї поганий настрій, то я завжди сідаю до неї на коліна. І настрої в неї покращується.

Персик: Ну я теж так роблю, отже я теж розумний?

Микола: Не факт...

Маруся (з сумнівом): А чому тоді твоя Анжела весь час возить тебе на виставки? Може їй дійсно подобаються лише твої медалі, а не ти?

Буся: Він же сам сказав: *(співає)*

Всі знають якого ти роду

І щастя у тебе в руці

Якщо маєш гарну породу

Купайся як сир в молоці!

Микола: Якщо ти така розумна і смілива, то чому твій Петро не бере тебе з собою захищати усіх від Біди?

Маруся: Бо він піклується про мене!

Буся: Микола, що ти таке кажеш...

Микола: А твоя Катруся взагалі не знає куди б тебе подіти, з цими твоїми істериками!

Буся: Ей! Моя Катруся взагалі-то вчиться! Ну тебе.

Ображена Буся їде до своєї клітки. Ображена Маруся фиркає і йде в інших бік... Микола ображено лягає в іншій стороні, втуплюється в свій телефон. Персик замвер посеред кімнати і не знає що робити.

Персик: Ну от... Усі посварились... Микола?

Микола: Ноу коментс...

Персик: Буся?...

Буся: Буся не хоче говорити...

Персик: Маруся?...

Маруся: Я можу хоч деколи побути на самоті?

Персик: Навіть на мене образились... *(розгублено роззирається)* Друзі, мені здається, що у час коли тобі так страшно і самотньо, коли ти так далеко від свого дому - нам треба дружити, а не сваритися... Нам треба казати один одному добрі слова, а не ображати...

До Персика під'їжджає Буся і захопленого його слухає... Раптом починає говорити Микола.

Микола: Інколи боюся, що одного разу моя Анжела купить собі іншого kota, більш породистого... А за мною більше не прийде...

Буся: А я? Я раптом я теж лишуся? Я не хочу більше на смітник!

Маруся: Я теж боюся... Боюся, що з моїм Петром щось трапиться...

Персик: Нам всім страшно і дуже сумно... Але ви ж самі казали, коли страшно і дуже хочеться додому - треба гнати від себе погані думки. Краще згадайте як вас люблять ваші господарі... От кому з вас чешуть за вушком?

Микола: Мені... Ой, як добре чешуть...

Буся: А мені шийку чухають... і цілують в ніс.

Маруся: І пригортають до себе, так що мурчиш...

Персик: От заради цього вам треба бути сильними і не опускати вуса і лапи! Маруся, ти казала, що ми маємо планувати, щось хороше... Я придумав що я зроблю, коли повернуся додому! Я одразу почну стрибати на дивані! Обожду стрибати!

Маруся: А я підточу свої кігтики об улюблену кігтеточку!

Буся: А я... А я... Буду спостерігати за рибками у нашому акваріумі!

Микола: А я поїм...

Усі хором: Микола! Знову!?

Микола: Ну, а що!?

(Співають)

Якщо хтось скаже тобі - брись

На провокації ти не ведись

Згадай, що ти - тигр, згадай що ти - рись!

І страху у вічі скоріш посміхнись!

Світло завжди переможе,
Темрява довго тривати не може -
Ці істини друже прості
Добре їх знають навіть коти!

Носом не хлюпай і не журишь
За справу добру швидше берись!
Згадай, що ти - лев, згадай що ти - рись!
Поганцю ми разом скажемо - брись!

Світло завжди переможе,
Темрява довго тривати не може -
Ці істини друже прості
Добре їх знають навіть коти!

Дзвінок у двері. Коти прислухаються...

Маруся. Спокійно. Піду перевірю, що за гості...
Буся: Може хтось новенький?
Микола: Скажи, що у нас вже нема місць... Аншлаг!

Маруся повертається.

Маруся: Там якась дівчинка. Каже, що побачила своє кошеня в М'яуграмі
Миколи... Руденьке.

Всі дивляться на Персика.

Персик: Софійка?
Микола (підморгує): Рудих котів на світі багато...

Персик біжить до виходу.

Голос Дівчинки: Це Персик! Це мій Персик! Це він, мамо!

Персик: М'яу...

Микола: Можете не дякувати... але... (*дістає телефон*) Ну нарешті, час для вас, мої кицьки! ДобрИдень, з вами знову Микола. У нас тут такеее...
Продовжує знімати себе і усіх.

Усі хором: Світло завжди перемаже,
Темрява довго тривати не може -
Ці істини друже прості
Їх добре знають навіть коти!

Happy End